

DE HEL

En hij hief zijn ogen op, zijnde in de pijn.
Luk. 16:23

Het onbeschrijfelijk plechtig onderwerp, waarmee wij dit boekdeel sluiten, vloeit niet noodzakelijk voort uit de verklaring van de Psalm, die wij beschouwd hebben; nochtans zou het werk onvolkomen zijn, ware het geheel verzuimd.

Nadat wij de hemel hebben beschouwd, welke de kudde van Christus wacht, is het betamelijk, dat wij in regelrechte tegenstelling de plaats en het lot vermelden van allen uit het geslacht dergenen, die, op de grote dag van rekenschap en scheiding, buiten de kudde vergaderd zullen worden bevonden, wanneer 'voor Hem al de volken zullen vergaderd worden; en Hij ze van elkander zal scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt en Hij de schapen tot Zijn rechter- maar de bokken tot Zijn linkerhand zetten zal.' Matth. 25:32,33. Met diep ontzag wagen wij het op zo'n plechtig en toch zo'n gewichtig onderwerp in te gaan. Het is een onderwerp, waarbij het gehele menselijke geslacht dierbare persoonlijke belangen moet hebben; Wat zal het vergaan van deze stoffelijke planeet, welke de brand

van de jongste dag zal verteren, zijn, in vergelijking met het verloren gaan van één ziel?

De woorden, die wij als de grondslag van ons tegenwoordig onderwerp gekozen hebben, zullen ons in het onderzoek daarvan leiden. 'En hij hief zijn ogen op, zijnde in de pijn.'

Dat er een hel is, de plaats voor de verlorenen, is even duidelijk geopenbaard als dat er een hemel is, de plaats voor de verlostten. Alvorens enige der bewijsgronden aan te voeren, waarop wij deze leer gronden, kan een voorbijgaande opmerking over de juiste bepaling van het woord leerzaam zijn.

Het woord 'hel' heeft twee verschillende betekenissen in de Bijbel. Enerzijds wijst het woord op het verblijf in het graf zoals in Psalm 16:10: 'Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten, noch zult Uw Heilige overgeven om verderving te zien.' Dan wordt het woord 'Hades' gebruikt. Daarmee is ook de betekenis aangegeven van de bekende zinssnede in onze artikelen des geloofs, met betrekking tot Christus te verstaan, 'nedergedaald ter helle.' Wat echter wel betekent, dat de Heere Jezus Christus onuitsprekelijke benauwdheid, smarten, verschrikking en helse kwelling heeft geleden.

Anderzijds wijst het woord op het verblijf van de verdoemden in de hel, waar het oorspronkelijke woord 'Gehenna' wordt genoemd.

Slechts twee wegen der ziel na de dood zijn mogelijk, en slechts twee worden in de Schriften der waarheid geopenbaard, hemel en hel. Bij een vraag van zo'n wezenlijk gewicht, is het een dwaasheid van de ergste soort enige andere geloofwaardige gids te nemen dan de Bijbel.

Onder de 'Boeken welke zullen geopend worden', in de grote dag des oordeels, zal het woord van God de voorrang hebben; want, naar luid der dingen in dit Boek geschreven, zullen de billijke beslissingen van het oordeel over ieder persoon genomen worden.

Houdt de Bijbel zoveel u wilt voor onwaar, breng zo u wilt uw wijsbegeerte, verkeerd zo genoemd, en de uitkomsten van uw wetenschappelijk onderzoek bij, om de Goddelijke ingeving en echtheid van het geheel, of van enig deel van dit Boek te weerleggen; maar bedenk, dat u daarnaar zult worden geoordeeld in de grote dag, wanneer 'een iegelijk voor zichzelf Gode rekenschap zal moeten geven'.

O, hoe groot zal uw angst zijn, wanneer u zien zult hoe de ontzaglijke bladen worden opgeslagen van dat Boek, welks waarheid u loochende, in welke openbaring u niet geloofde, en welke grote zaligheid u heeft verworpen!

Wat zijn enige schriftuurlijke bewijzen voor het bestaan van de hel? Wat zegt de Schrift?

De plaats als inleiding tot ons onderwerp gebruikt, zou beslissend kunnen zijn, waren er geen andere om ze te ondersteunen. Het zijn de woorden van Christus Zelf, van Hem, Die uit de onzichtbare eeuwigheid is gekomen, en Die beschreven wordt als de 'getrouwe Getuige'.

Men zou kunnen tegenwerpen, dat de Heere slechts een gelijkenis sprak; maar wij moeten niet vergeten, dat het mededelen van Zijn leringen door gelijkenissen de grote Leraar eigen was. 'Zonder gelijkenissen sprak Hij tot hen niet.' Matth. 13:34b. De gelijkenis nu is die van de rijke man en Lazarus.

Wij hebben nu met de staat van de 'rijke man' te doen. De Heere beschrijft de plaats van zijn verblijf, 'in de hel'. En wat was zijn toestand? 'Hij hief zijn ogen op, zijnde in de pijn.'

Wat was zijn vruchteloos verzoek? 'Zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam.' Lukas 16:24. Geen getuigenis kan helderder, geen bewijs beslissender, en verschrikkelijker zijn aangaande de plaats en de toestand van de verlorenen; hij was in de Gehenna, het eindelijk en onvermijdelijk verblijf der verdoemden.

Neem wederom de woorden van onze Heere tot bevestiging van deze leer. 'Vreest niet voor degenen, die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen; maar vreest Dien, Die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft in de hel te werpen.' Luk. 12:4,5. Gehenna, de plaats der pijniging, is het woord dat de Heere hier gebruikt, een wijze van uitdrukking, door geen vernuft omver te werpen, door geen drogredenen te weerleggen.

In twee plaatsen, genomen uit het Oude Testament, vinden wij de schrikkelijke waarheid, waarvoor wij strijden, duidelijk en plechtig vermeld.

Job, sprekende van de oneindige onmetelijkheid van God, verklaart die aldus: 'Zult gij de onderzoeking Gods vinden? Zult gij tot de volmaaktheid toe den Almachtige vinden? Zij is als de hoogten der hemelen; wat kunt gij doen? Dieper dan de hel, wat kunt gij weten?' Job 11:7,8.

De hemel heeft haar hoogten van kennis, heerlijkheid en geluk, in welke de gezaligden eeuwig zullen zijn.

De hel is een plaats van ondraaglijk lijden, daar zal de onbekeerde mens eeuwig moeten zijn naar het rechtvaardig oordeel Gods.

O, er is niets schrikkelijker dan met ziel en lichaam voor eeuwig weg te zinken in de buitenste duisternis, aldaar zal wening zijn en knersing der tanden. Matth. 8:12.

De psalmist beslist in zijn zinspeling op de plaats der pijniging: 'de goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle godvergetende heidenen.' Ps. 9:18. In beide deze plaatsen wordt het woord 'Scheol' gebruikt, wat duidelijk leert, dat de schrijver niet op de plaats van de gestorvenen alleen, 'hades', maar op 'Gehenna', het verblijf der verdoemden doelt.

Wij keren ons nu tot twee andere plaatsen, uit het Nieuwe Testament.

Hoe schrikkelijk en treffend was de aankondiging van de Heere aan de listige en huichelachtige schriftgeleerden en farizeeën: 'Gij slangen en addereengebrosel, hoe kunt gij de helse verdoemenis ontvlieden?' Matth. 23:33. Kan enige taal duidelijker en schrikkelijker zijn? Terwijl zij, komende van de lippen van Christus zelf, tienmaal meer nadrukkelijk en beslissend zijn. De woorden van de apostel Petrus zullen onze Schriftgetuigenis besluiten: 'Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden.' 2 Petr. 2:4.

Naar deze plaats der pijniging verwijst de Heere, wanneer Hij spreekt van de Gehenna, als 'den duivel en zijn engelen bereid'. Ernstige en plechtige waarheid!

Laat ons volgens de Schrift twee bewijzen noemen:

Het eerste bewijs wordt getrokken uit het persoonlijk karakter en het hoogwijs bestuur van God. God is heilig, en Zijn heiligheid moet gewroken worden; God is rechtvaardig, en Zijn rechtvaardigheid moet verheerlijkt worden. God is noodzakelijk verbonden, beide door Zijn heiligheid en rechtvaardigheid, de zonde te straffen, en de zondaar te veroordelen.

Wat zou het zijn, indien God de zonde onopgemerkt liet voorbijgaan, en de schuldige ongestraft liet?

Wat denkbeeld zouden wij vormen van Zijn Wezen en bestuur?

God is heilig; en heiligheid is de band en de volmaaktheid van al de Goddelijke eigenschappen. Een verloochening van Gods heiligheid sluit een verloochening van God Zelf in; het zou de ergste soort van atheïsme zijn, ongeloof in zijn meest afzichtelijke en boosaardigste gedaante. Het zou God een oneindig onrecht zijn aangedaan, Hem als niets te tellen, dan om, bij de erkenning van Zijn bestaan, toch Zijn heiligheid te loochenen. De heiligheid is de band der volmaaktheid van al Gods eigenschappen. Almacht is Zijn arm, alwetendheid Zijn oog, barmhartigheid Zijn ingewanden; maar heiligheid is de gordel en schoonheid van die alle. 'Wie is als Gij onder de goden? Wie is als Gij verheerlijkt in heiligheid?'

De grootheid van deze Zijn heerlijkste volmaaktheid volgt uit het feit, dat het de grond is van Zijn eed. 'Ik heb eenmaal gezworen bij Mijn heiligheid, zo Ik David liege.' Ps. 89:36. Te zweren bij Zijn heiligheid, is Zijn eed een bevestiging en plechtigheid bij te zetten, wat geen andere volmaaktheid kon verstrekken; en plaatst alzo

de kroon der eer op deze Zijn schitterendste en verhevenste volmaaktheid.

Hij heeft Zijn heiligheid bewezen op een zeer nadrukkelijke en plechtige wijze.

Ga naar de berg Sinai, en aanschouw het ontzaglijke van Zijn heiligheid!

Bezie de heuvel van Golgotha, en aanschouw de Zone Gods, bloedende op het kruis, de Zonedrager van Zijn gemeente, lijdende en stervende, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen!

Sla een blik in de hel, en aanzie de onuitblusselijke vlammen, en hoor het schrikkelijk kermen der verlorenen!

Zie opwaarts in de hemel, en aanschouw Zijn heerlijkheid, en spits uw oor voor het lied der Cherubijnen en Serafijnen: 'Heilig, Heilig, Heilig is de Heere God van hemel en aarde!'

En loochent u dan de heiligheid van God en de billijkheid van Zijn hoogwijs bestuur, daarin, dat Hij 'de schuldige geenszins onschuldig houdt'?

Er blijft nog een andere reden over, waarom de boze met eeuwige straffen moet worden gestraft, en waarmee wij de bewijsvoering willen besluiten.

Wij maken melding van de hel als de meest geschikte plaats en toestand voor de beslist onboetvaardigen en ongelovigen.

De hemel is heilig, het is het verblijf en de staat der heiligen; dus kan de onbekeerde zondaar na de dood daar niet binnenkomen. De hemel zou hem een hel zijn. Onbekeerd, onverzoend, ongeheiligd stervende, kon hij evenmin in de hemel bestaan als de luchtreiziger in

de hoogste hoogte boven de aarde.

De hemel zou te zuiver, het gezelschap te heilig, de bezigheden te heilig, de muziek hem te Goddelijk zijn; en hij zou uitroepen: 'Neem mij van hier! Voor deze heiligheid ben ik ongeschikt, met haar bezigheden heb ik geen samenstemming, met haar gezelschap heb ik geen gemeenschap, en voor haar staat ben ik nimmer voorbereid!'

Van de verrader van Christus wordt vermeld, dat 'hij heenging in zijn eigen plaats'; woorden, welke een zeer ernstige betekenis hebben. Het wordt niet vermeld in welke plaats Judas heenging, anders dan 'in zijn eigen plaats'. De opzettelijke duisternis, welke haar bedekt, maakt de uitdrukking des te meer beduidend en indrukwekkend.

Ons blijft niets anders over dan de meest mogelijke nauwkeurige, natuurlijke en schriftuurlijke gevolgtrekking te maken, namelijk dat Judas in die plaats inging, die het meest overeenkwam met zijn natuur, die overeenkomstig was met zijn karakter en verwant met zijn geest.

Was hij een heilig en rechtvaardig mens geweest, hij was gegaan naar de meest geschikte en eigen plaats, dat is naar de hemel.

Was hij een zondig en goddeloos mens, hij was gegaan naar de plaats, waarvoor hij geschikt was, dat is naar de hel. 'Hij ging heen in zijn eigen plaats', is de vermelding van de heilige schrijver; en daar laat hij het bij blijven! wat een gewichtige waarheid wordt ons hier geleerd! Niet één, in de Bijbel geopenbaard, is meer waar dan deze, dat iedere persoon van het menselijk geslacht bereid wordt voor een toekomstige plaats; wordt voor-

bereidt voor de eeuwigheid, op reis is naar zijn eigen plaats, hemel of hel.

De vergelding zal rechtvaardig zijn. 'Dwaalt niet, God, laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien.' Gal. 6:7.

Lezer, waarvoor bent u bereidt?

Van de hemel wordt vermeld: 'En in haar zal niet in-komen iets, dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het Boek des levens des Lams.' Openb. 22:27. En van de hel staat geschreven: 'En zo iemand niet gevonden werd, geschreven in het Boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs.' Openb. 20:15. Allen, die uit dit tegenwoordige leven zijn heengegaan, zijn eeuwig in hun eigen plaats; en wij die nog leven, zullen sterven en in de onze ingaan; is het de hemel, in de hemel; is het de hel, in de hel.

Welke, mijn lezer, is uw tegenwoordige plaats? Is zij onder het kruis van Jezus, de plaats van boete en vergeving, van geloof en liefde? Is zij onder de kinderen Gods, de heiligen? Is zij in Gods huis, luisterende naar Zijn Evangelie, en in de aanbidding van de heerlijkheid van Zijn heiligheid?

Is zij aan de tafel van des Heeren Avondmaal, geestelijk en gelovig etende Zijn vlees en drinkende Zijn bloed? In één woord, bent u opgeschreven onder de 'armen van geest', de 'reinen van hart', de 'zachtmoedigen en vreedzamen', zij 'die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid', en de liefhebbende, kruisdragende volge-

lingen van Jezus? Dan zult gij, bij uw sterven, ingaan in uw eigen plaats, en die plaats zal zijn de hemel voor eeuwig!

Ons blijft nog een zeer ernstige beschouwing van ons onderwerp over.

De eeuwigheid der toekomstige straf en de daaruit volgende onverderfelijkheid der ziel, zijn waarheden, even duidelijk als enige andere leer in de Bijbel geopenbaard. Het Woord van God spreekt nergens, niet in één enkele plaats, van de vernietiging der verdoemden, of van het eindigen van hun straf. Wij houden het ervoor, dat het denkbeeld van de vernietiging der bozen even onwijs als onschriftuurlijk is.

De mens heeft een onsterfelijke, onzichtbare zelfstandigheid, dat wij de ziel noemen; en een stoffelijk, zichtbaar bestanddeel, dat wij het lichaam noemen. De ziel is zuiver en eenvoudig geestelijk, en daarom onvernietigbaar; niets kan haar scheiden of vernietigen. Er is slechts één God, Die de ziel zou kunnen vernietigen; slechts Hij Die schiep, kan vernietigen; slechts Hij Die haar maakte, kan haar doen verdwijnen.

Indien God de ziel niet vernietigt, kan zij niet vernietigd worden.

Het is niet denkbaar, dat Hij, Die de mens naar Zijn eigen beeld geschapen heeft, verstandelijk, zedelijk en onsterfelijk, het meesterstuk van Zijn schepping, voor eeuwig zou vernietigen; hoewel dat beeld bedorven en bezoedeld is door de zonde.

Wij beweren, dat het onwijs is, te vooronderstellen dat de ziel vatbaar is voor vernietiging. De ziel des mensen heeft een eeuwig bestaan. Het is behouden of verloren lezer!

*D'onblus'bre vlam brandt altijd door
En zal voor eeuwig branden.*

De leer 'van de vernietiging' der ziel, en dat de toekomstige straf eindig is, is even strijdig met de gezonde godgeleerdheid, als met de gezonde wijsbegeerte.

De Schrift leert de zekere straf en eindeloze verdoemenis der verlorenen. 'Dat de goddelozen groeien als het kruid, en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden.' Ps. 92:8. Verdelging kan nergens in de Bijbel voor vernietiging genomen worden, zonder de verdraaiing van het woord.

Wij spreken van het verdelgen van een muur, van een huis, van een stad. Wie zou met de meest gebruikelijke opvatting van het woord, daaraan het denkbeeld van vernietigen toeschrijven? Een fortuin, een schilderij, een goede naam kan verwoest worden; maar het een, noch het ander kan zich oplossen in het oorspronkelijk element van 'het niet'.

Neem een nog sterker sprekende plaats: 'In de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht; met vlammend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn; dewelken zullen tot straf lijden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte.' 2 Thess. 1:7-9.

Aan 'eeuwig verderf' moet, taalkundig en verstaanbaar verklaard, worden toegekend van de oneindige straf, en niet de algehele vernietiging van de verlorenen. Is vernietiging de eindtoestand der bozen; welke mening

hebben wij dan te hechten aan de plechtige woorden, welke onze Heere van Zijn verrader zei: 'Het ware hem goed, zo die mens niet geboren ware geweest?' Matth. 26:24.

Was er geen toekomende straf, of die straf eindig, hoe onverklaarbaar zijn dan de woorden door Jezus over Judas gesproken! Maar hem, gelijk allen, die in hun zonden sterven, zal door dezelfde Rechter het verschrikkelijk vonnis worden aangekondigd: 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is!' Matth. 25:41. En dan volgt de grote scheiding: 'Dezen zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.' Matth. 25:46. Is het geluk der zaligen eeuwig, eeuwig is de verdoemenis der verlorenen!

Laat ons deze ernstige teksten besluiten, met een van de gewichtigste en onderzoek eisende vragen, welke ooit gesteld zijn: 'Wie is er onder ons, die bij een verterend Vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige Gloed wonen kan?' Jes. 33:14b. Wie? Wie, die deze bladen leest, zal bij die 'eeuwige Gloed' kunnen wonen? Heere! ben ik het?

Verwijder uit uw belijdenis, ruk uit uw geest, wis uit uw gedachten het denkbeeld dat uw ziel ooit zou ophouden te bestaan. Indien u verloren gaat, wat God in Zijn oneindige genade in Jezus Christus verhoede, nooit zal uw rechtvaardig vonnis vernietigd worden, en uw onbeschrijfelijk lijden zal in der eeuwigheid nooit ophouden.

U kunt uzelf aan een valse leer verbinden, uzelf overgeven aan de zonden en een verbond maken met de hel, maar dan zal ook het verschrikkelijk, rechtvaardig

en onvermijdelijk oordeel volgen. 'Die zal ook drinken uit den wijn des toorns Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker Zijns toorns; en zal gepijnigd worden met vuur en sulfer, voor de heilige engelen en voor het Lam; en de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid.' Openb. 14:10,11b.

Maar, waarom zou u zo sterven? Jezus Christus kwam neder op deze gevallen, zondige wereld, om het verlorene zalig te maken, de zondaars, ook de diepst gezonkenen, zalig te maken. De God, 'tegen Wien u gezondigd hebt, is 'gaarne vergevende'. Hij heeft Zijn Woord gegeven, bevestigd door een eed, zwerende bij Zichzelve: 'Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in den dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?' Ezech. 33:11.

U hebt geen verdienste, gelijk u die ook inderdaad niet bezit; uw onwaardigheid en zonden zijn onmetelijk groot.

Christus voorziet in alles. Dit is al de verdienste en de waardigheid welke God eist, en die u behoeft. Zijn uw zonden ontelbaar als de sterren, uw schuld rood als karmozijn; Zijn doorboord hart, Zijn reinigend bloed, alleen verbergen u in deze geslagen Rots. Mag uw plaats nu het beschuttend kruis zijn, dan zult u bij uw sterven in uw eigen plaats ingaan, welke God van eeuwigheid beschikt heeft, welke Jezus is gaan bereiden, en voor welke Hij, door al Zijn bedelingen in voorzienigheid en genade, u bereid maakt.

Verlaat elke valse hoop, ontvlucht elke leugenachtige

schuilplaats, laat elke anderen naam varen; en laat Jezus alleen uw roem zijn in dit leven, uwe hoop in de dood, uw lied in de eeuwigheid. 'De zaligheid is in geen anderen; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden, dan alleen de Naam van Jezus.' Hand. 4:12. 'Deze Mens ontvangt zondaars en eet met hen.' Luk. 15:2b.

*'Niets dan Jezus', Hij alleen.
And're redders zijn er geen.
Hij verliet den bemeltroon,
Kwam op aard' als 's mensenzoon.
Onzen vloek en smart en wee
Droeg Hij in Gethsémané,
Hij vergoot Zijn dierbaar bloed
Dat voor ons verzoening doet.*

*'Niets dan Jezus' is mijn lied.
And're redders zijn er niet.
Welk een liefde oneindig groot,
Die ons minde tot den dood.
Mensenliefde is zwak en broos,
Maar die liefde is eindeloos.
Ja, hoe hoog der zonden vloed,
Niets, niets blust dien liefdegloed.*

*'Niets dan Jezus' is mijn zang
Heel mijn aardse leven lang.
Arme kranke, niet gevreesd,
Hij is 't Die de ziel geneest.*

*Ja, hoe erg de kwaal ook zij,
Jezus' liefde is d' artsentij.
'k Breng tot Hem mijn krank gemoed
Hij beelt mij door Zijn bloed.*

*'Niets dan Jezus, niets dan Hij'
Zing 'k in schoner melodie,
Zing ik eens met reiner stem
In het nieuwe Jeruzalem.
Dan, als Hem mijn ogen zien,
Zal 'k Hem beet're hulde biên,
Daar waar niets mijn lied meer stoort
En geen wanklank wordt geboord.*